

LBRIS

We know
books

**WERONIKA ANNA
MARCZAK**

Familia Monet

Printesa

Partea a doua

Traducere din limba poloneză de
ANCA IRINA IONESCU

LITERA
București

BALAURII CARE SCUIPĂ FOC

Apă.

Doar apă.

Era atât de caldă, încât pereții de sticlă s-au aburit aproape instantaneu.

Știam că este imposibil ca din duș să țâșnească acid, totuși mi-a luat câteva minute bune până mi-am făcut curaj să pășesc sub jetul de apă.

Respiram adânc în timp ce îmi spălam de pe trup traumele de ieri seară, însă chiar și după ce eram proaspătă și parfumată tot mai simțeam o amorțeală ciudată. Dușul liniștitor nu-mi relaxase mușchii încordați și nici nu-mi atenuase sentimentul săcâitor de anxietate.

Sonny pândea în spatele meu mai aproape ca niciodată în timp ce coboram la parter, dar nu mă deranja prezența lui. Pentru prima dată cred că îi eram recunoscătoare. Era clar că nu mă puteam simți în siguranță nici măcar în propria mea casă.

- Hailie, bună dimineța! m-a întâmpinat Vincent în bucătărie, lăsându-și jos ceașca de cafea și ridicând privirea de la laptop.

I-am răspuns și mi-am turnat în pahar puțină apă, pe care am băut-o dintr-odată. Abia acum am simțit cât de deshidratată eram

după tot plânsul de ieri. M-am așezat la masă, vizavi de fratele meu și am oftat, întinzându-mă pe blatul mesei.

– Ar trebui să iei micul-dejun, a spus el, uitându-se în continuare la mine.

Am dat din cap, închizând pleoapele.

– Mm, am mormăit și am căscat. O să-mi pregătesc imediat ceva. Frigănele sau altceva.

Păcat că Eugenie nu lucra duminica. S-au auzit fâșăitul unui scaun și niște pași înăbușiți. Am crezut că Vince plecase și începuse să-mi pară puțin rău că nici măcar nu se interesase dacă mă simțeam bine, după ce cineva încercase să mă omoare cu parfum acid, dar apoi am auzit zângănitul vaselor și am ridicat capul repede, încruntându-mi sprâncenele. Vince, într-o cămașă albă și pantaloni de culoare închisă, ținea o tigaie în mână și scotea ouă din frigider. M-am holbat la el, înțelegând abia după o clipă ce se întâmplă.

– Pot să mi le fac și singură, nu trebuie să... am început, simțindu-mă stânjenită că o persoană ca el îmi pregătea micul-dejun.

– Știu că poți și singură, a răspuns el, aruncându-mi o privire în treacăt.

M-am uitat la el o clipă, mușcându-mi buza. A aruncat pâinea în tigaie și aceasta a început să sfârâie zgomotos.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Stai jos.

M-am ghemuit și capul meu s-a așezat încet înapoi pe blat. Totuși, îmi tot plimbam privirea spre Vincent. Îmi pregătea micul-dejun. Era prima dată când îl vedeam făcând o treabă atât de banală. În curând, în fața mea se afla o farfurie cu două frigănele, o banană tăiată felii, iar alături o cană cu sirop de arțar și una cu ceai. I-am mulțumit și am ridicat cu grijă ceașca. A trebuit mai întâi să-mi conving subconștientul că era doar o băutură fierbinte, și nu vreun acid, căci la urma urmei mi-o servise Vincent. Abia după aceea am luat cu grijă o înghițitură, opărindu-mi limba. Între timp, Vince se așezase din nou pe scaunul pe care îl ocupase

mai înainte, și-a închis laptopul, și-a dres glasul și m-a fixat din nou cu privirea.

– Cum te simți? m-a întrebat el politicos, dar în ochii lui strălucitori se ascundea aceeași furie ca și ieri.

– Nu prea rău. Mă doare capul, i-am răspuns, mestecând prima îmbucătură de pâine prăjită.

– Dacă nu-ți trece după ce mănânci, să iei o tabletă.

Am dat din cap. A urmat un moment de tăcere.

– Știi deja de la cine era pachetul? am întrebat.

– Încă nu.

Am dat din cap în semn că înțelesesem acest răspuns, dar apoi mi-a venit în minte un alt aspect pe care voiam să îl clarific.

– De unde ai știut că ceva era în neregulă cu acel parfum?

Vince a suspinat și și-a frecat ochii. Când s-a uitat din nou la mine, i-am susținut privirea.

– Știam conținutul pachetelor. Știam că vei primi cercei, un stilou, o cutie de praline personalizate și ceva de la Ruby, un caiet sau poate un calendar. Fără parfum.

Nu aveam puterea să mă supăr că Vince îmi controla chiar și cadourile. Și nici n-aș fi îndrăznit, oricum. Dacă nu ar fi făcut așa, acum aș fi fost moartă. Vedeam că vrea să-mi mai spună ceva și, dintr-un motiv oarecare, simțeam că n-o să-mi placă. Din fericire, nu am avut mult de așteptat.

– În următoarele... săptămâni, aș dori să-ți limitezi ieșirile din casă, m-a informat el.

Cu privirea lui atentă, îmi dădea clar de înțeles gravitatea situației, deși undeva în adâncul irisurilor lui înghețate se ascundea o rază de blândețe.

– Dar Vince..., am șovăit, jucându-mă nervoasă cu felia de banană din farfurie. Nu am ce să limitez. La urma urmei, eu nu prea merg nicăieri decât la școală.

– Știu despre toate ieșirile tale, Hailie. Și spun că ele trebuie limitate, a repetat el calm.

Mâncarea din gura mea își pierduse gustul și am înghițit-o repede, luptându-mă cu reflexul de a o scuipa înapoi în farfurie. Totuși, pe față mi-a rămas o urmă de dezgust, în timp ce mă uitam la fratele meu. Am crezut că pur și simplu îl înțelesesem greșit.

– Vrei să-mi impui restricții?

– Nu sunt restricții. Și nici nu este vorba de vreo pedeapsă.

– Sună ca o restricție și ca o pedeapsă, am mormăit obosită, deoarece, pe de o parte, voiam să mă revolt, dar pe de altă parte, cineva tocmai încercase să mă omoare.

– Când am spus „limite“, a zis el, mă refeream în principal la ieșirile tale obișnuite.

Am încruntat din sprâncene, căci nu înțelegeam.

– Aș vrea să te bucuri de privilegiul de a învăța acasă în următoarele câteva săptămâni.

– Poftim?

– Îți voi organiza lecții particulare. Vei fi la curent cu toate materiile.

– Dar eu... Am teste și proiecte, eu... Nu pot să încetez dintr-odată să mă mai duc la școală...

– Hailie, știu că e greu pentru tine. Știu că-ți place să mergi la școală. Nu vreau să te fac să te simți prost. Situația de ieri mă obligă totuși să iau măsuri de prevedere neobișnuite.

– Atunci de ce mă urmărește Sonny peste tot? Ce, e numai așa, de decor?

– Hailie, nu e nicio filozofie pentru cineva să pătrundă în incinta școlii. Shane și Tony nu sunt întotdeauna acolo să te ajute. Și Sonny ar trebui să stea cu tine în clasă și la fiecare pauză pentru ca protecția lui la școală să aibă sens. Totuși, nu vreau ca el să fie atât de ostentativ în prezența ta și nici tu nu vrei asta, crede-mă.

Bineînțeles că nu voiam. Cred că aș fi intrat în pământ de rușine dacă ar fi trebuit să suport o prezență atât de evidentă a gărzii mele de corp în clasă.

– Este un coșmar, am suspinat și mi-am ascuns fața în mâini.

– Nu va fi chiar atât de rău, m-a consolat Vince cam rigid.

Mi-am desfăcut brațele și mi-am ridicat capul.

– O să fie tragic. Și cât timp va dura? Până când veți găsi făptașul? am întrebat. Și dacă nu-l găsiți niciodată? Voi fi închisă în casă pentru totdeauna?

– Hailie, nu te ambala și nu dramatiza, suntem...

Mi-am închis strâns ochii și i-am tăiat vorba, amintindu-mi bine că asta nu-i place:

– Am dramatizat ieri! Imediat după ce cineva a încercat să mă omoare! Azi gândesc limpede și...

– Hailie, asta este o decizie pe care trebuie să o iau eu, nu tu.

S-a făcut liniște. Mă uitam acum undeva într-o parte. Eram mândră de mine pentru că nu plângeam, deși eram în pragul disperării. Dar pur și simplu îmi vărsasem ieri toate lacrimile.

– Mă sufoc, am murmurat, iar fratele meu și-a înclinat capul. M-am uitat la el. Nu pot să respir. Mă simt ca într-o cușcă. Un bodyguard mă urmărește peste tot. Telefonul meu este un mare dispozitiv de spionaj. Nu pot conduce o mașină, nu pot merge la o petrecere, nu pot merge la o întâlnire stupidă. De când locuiesc aici, nu cred că am fost vreodată complet singură acasă. La școală mă întâlnesc cu gemenii la fiecare pas. Așa nu mai pot...

– Ți-am spus. Numele tău poartă cu el atât o mulțime de beneficii, cât și de sacrificii, mi-a amintit Vincent.

– Mie mi se pare că aduce mult mai multe sacrificii, am spus eu cu tristețe.

– Asta pentru că te-ai obișnuit cu unele dintre beneficii. Pe altele nu ai apucat să le cunoști.

Am pufnit încet, dorind să-mi arăt nemulțumirea, dar fără să exagerez.

– Și dacă sunt nefericită?

Vincent nu era supărat pe mine. Ba poate că, deși nu e sigur, chiar mă compătimea puțin. M-a scrutat cu o privire rece, apoi s-a ridicat și și-a luat laptopul într-o mână. Cu cealaltă mână însă,

m-a mângâiat pe cap, apropiindu-se de mine înainte să plece din bucătărie.

– Vom încerca să facem ceva în privința asta, a șoptit el, apoi a bătut cu degetul în marginea farfuriei mele cu mic-dejun. Te rog să termini de mâncat.

Am rămas cu privirile ațintite la pâinea prăjită aurie din care mușcasem și la banana înecată în sirop de arțar.

– Vince? am strigat brusc, întorcându-mă repede.

Nu apucase să plece din încăperea, așa că s-a oprit și și-a întors privirea spre mine. Mi-am lins buzele inconștient, înainte să îndrăznesc să pun o întrebare.

– Și cum rămâne cu munca mea la Fundație? Cum rămâne cu balul pe care Ruby și cu mine aveam de gând să-l organizăm? Și petrecerea de Crăciun pentru copii?

Nu a spus nimic, dar a clătinat ușor din cap și a rămas cât se poate de serios. A fost suficient. Inima mi s-a strâns dureros. Nu puteam accepta un astfel de răspuns.

– Nu. Nu-mi lua asta, te rog!

Tocmai mă laudasem la toată lumea cât de încântată eram de proiectele viitoare.

– Îi voi transmite lui Ruby să-ți dea sarcini de care te poți ocupa de la distanță.

– Și voi participa și la bal tot de la distanță? Ce distracție!

Am pufnit și nici măcar nu i-am dat ocazia să răspundă. Pur și simplu m-am ridicat și, ignorând rămășițele micului-dejun, am ieșit în fugă din bucătărie, lovindu-l ușor cu această ocazie.

La început am vrut să mă baricadez în camera mea și să mă tăvălesc acolo de disperare și de furie, dar aveam și eu nevoie de o pauză. Prin urmare, m-am grăbit să mă duc mai departe până în fundul coridorului. Mă mai aventurasem acolo. Erau camere de oaspeți. Într-una dintre ele stăteau Maya și unchiul Monty când veneau pe la noi. Astăzi am intrat într-un dormitor oarecare și, în ciuda zbuciumului din inimă, am zâmbit ușor simțind aerul proaspăt de aici. Aceste camere erau îngrijite de Eugenie care

le aerisea întotdeauna foarte bine. Lăsase ferestrele deschise și răcoarea de ieri încă nu dispăruse.

Dormitorul era alb, cu mici accente verzi foarte plăcute ochiului meu. Patul, de exemplu, cu cuvertura sa de culoarea ierbii succulente, mă atrăgea ca un magnet. M-am așezat pe el cu un oftat.

Camera inspira liniște, nu numai prin culorile relaxante, ci și prin faptul că nu era ticsită cu mobile. Pe lângă cele câteva piese de mobilier, se aflau o lumânare parfumată, o lampă de noptieră încântătoare și un cactus, de asemenea îngrijit de menajeră. Mulțumită faptului că încăperea nu era ocupată de niciun locatar permanent, aici nu domnea dezordinea obișnuită sub formă de cărți, pixuri, notițe sau laptopuri împrăștiate peste tot. Nicio geantă nu zăcea în vreun colț, nicio jachetă nu era atârnată pe spătarul unui fotoliu și niciun pahar cu apă nu rămăsese pe noptieră. Acest minimalism avea un efect liniștitor asupra creierului meu obosit.

Am închis ochii pentru o clipă și am rămas în poziția perfectă pentru a-mi plânge de milă. Mă gândeam deznădăjduită la direcția pe care o lua viața mea. Voi sta închisă aici ca într-o temniță. Și, la urma urmei, nu sunt nici pui de găină, nici cobai care să fie pus într-o cușcă și ale cărui nevoi să se reducă la fân proaspăt și un baton de ronțait.

De fapt, nu m-am supărat pe Vincent. Poate puțin, pentru că modul în care îmi comunicase restricțiile lăsase mult de dorit, dar am înțeles de ce făcea asta. Situația era gravă. Cineva atenta la viața mea. Nici eu nu prea știam cum ar fi trebuit să funcționez normal acum, după toate astea.

Pur și simplu îmi părea rău că îmi erau luate și puținele plăceri pe care le aveam. Nu puteam face față acestei nedreptăți.

La un moment dat, din spatele pleoapelor întredeschise, am observat o ieșire spre balcon și mi-am imaginat cât de minunat ar fi să simt briza pe față, așa că m-am dat jos din pat și m-am îndreptat într-acolo. Balconul era de beton, cu o balustradă elegantă formată din coloane mici. Aveam unul la fel la camera mea, doar puțin mai mare. Acesta însă dădea spre o altă parte a domeniului

și mi-a plăcut noua priveliște, deși, în mare măsură, și aceasta era formată din șiruri dese de copaci.

M-am așezat pe jos și mi-am rezemat capul de perete, privind coroanele verzi ale coniferelor amestecate cu nuanța cafenie a ramurilor golașe care își pierduseră deja frunzele. Vântul nu sufla și nu mă mângâia nimic pe față, așa cum îmi imaginasem, dar aerul era răcoros și mi s-a făcut imediat frig. La un moment dat, mi-am mutat privirea de la copacii mohorâți la suprafața brațului meu dezgolit și am întredeschis ochii, privind cu cea mai mare atenție firifoarele de păr care stăteau în poziție de drepti. Pot să și răcesc, din moment ce oricum voi sta acasă acum.

În jurul reședinței Monet domnea liniștea la fel ca întotdeauna, așa că, atunci când s-a auzit o bătaie tăcută în ușa camerei, urechile mele au recepționat-o imediat și am întors capul bănuitoare. Mi-am dat ochii peste cap și în același timp am scrâșnit din dinți când l-am văzut pe Sonny.

– Am venit aici pentru că vreau să fiu singură, i-am spus eu oarecum nepoliticos.

Prezența bodyguardului mă făcea adesea agresivă și nu eram mândră de asta, dar în acel moment nu-mi păsa.

– Scuză-mă. Am vrut doar să verific, a răspuns Sonny, la fel de politicos ca întotdeauna.

Probabil credea că sunt răsfățată și prost-crescută. Ce să-i faci!

– Ce anume? Dacă nu am fugit? Cum? am pufnit ironic.

Stăteam în balcon, la primul etaj și, dacă nu prindeam o mătură zburătoare de undeva, chiar nu aveam cum să plec. Ca să nu mai vorbim de ieșirea dincolo de limitele proprietății, ceea ce era pur și simplu imposibil fără știrea fraților mei.

– Dacă nu ți-a trecut vreo prostie prin cap.

Am ridicat din sprâncene.

– Ca de exemplu? Sunt încuiată în casa asta, așa că nu prea am loc de manevră, știi?

Sonny nu a răspuns, doar a dat din cap. Mi-a suportat cu răbdare toanele, motiv pentru care voi avea mai târziu muștrări de conștiință.

Toate acestea sunt niște prostii, crede că am de gând să mă sinucid. Oh. Am deschis ochii mai larg când am înțeles la ce se gândea Sonny. L-am fixat cu privirea, uitând de furie pentru o clipă.

– Să verifici ca să fii sigur că nu-mi fac rău? am întrebat eu, tremurând numai la gândul acesta.

– Sunt responsabil de siguranța ta. Chiar dacă trebuie să te protejez și de tine însăși, a dat Sonny din cap cu rigiditate.

Am tăcut o clipă, imaginându-mi, cu o ușoară tresărire, ce aș putea face. Aș putea să-mi tai venele, să sar de pe acest balcon sau chiar să mă împușc. La urma urmei, n-ar trebui să fie prea dificil să găsesc o armă în această casă.

– N-o să mă sinucid, am spus eu aparent nepăsătoare.

– Mă bucur să aud asta, domnișoară Monet.

Se pregătea să plece ca să-mi ofere acel moment de singurătate la care visam, când l-am oprit.

– Sonny? l-am chemat și imediat m-am simțit ciudat să-i spun pe nume.

– Da, domnișoară Monet?

– Poți să-mi spui Hailie, i-am sugerat.

– Nu prea cred, domnișoară Monet.

– Nu mă deranjează, serios.

– Înțeleg, dar domnul Monet mi-a dat instrucțiuni clare și trebuie să le respect.

Am înclinat din cap, ca și cum aș fi fost încă ruptă de realitate, dar nu l-am contrazis.

– Oricum, câți ani ai?

A zâmbit. Îl amuzam.

– Douăzeci.

Mi-am pus brațele în jurul corpului pentru că mi se făcea din ce în ce mai frig, dar în același timp mă simțeam bine să stau afară.

– Ești foarte tânăr pentru un bodyguard de încredere, am spus. Sonny a pufnit liniștit.

– Dumneavoastră sunteți foarte tânără, domnișoară Monet.

Am căzut pe gânduri, uitându-mă la acest bărbat cu un interes nedisimulat. În ultima vreme fusese o prezență constantă în viața mea și știam atât de puține despre el.

– De fapt, de ce ești bodyguard? Nu te-ai gândit să-ți schimbi meseria? Poate să mergi la universitate sau ceva de genul ăsta? am continuat eu.

Sonny a ridicat din umeri cu indiferență.

– E o slujbă bine plătită și mă pricep la ea, a spus el, iar eu m-am mulțumit doar să dau din cap și, deși aș mai fi avut câteva întrebări, nu le-am pus pentru că nu voiam să par băgăreață.

Când a simțit că acesta este sfârșitul discuției noastre, s-a pregătit să plece și s-a întors doar o ultimă dată în direcția mea pentru a-mi atrage atenția.

– Nu e treaba mea, domnișoară Monet, dar o să vă fie frig în balcon.

Sonny a plecat și mi-am privit mâinile, care începeau să tremure. Am mai stat afară câteva minute, dar după aceea nevoia de confort a învins și mi-am ridicat trupul înțepenit ca să mă întorc în camera mea. Am trântit ușa de la balcon și am tresărit. Brr! Câteva secunde mai târziu, m-am lăsat atrasă de patul mare. M-am îngropat sub toate cuverturile și plăpumiile de pe el și în sfârșit m-am încălzit. Am închis pleoapele, savurând senzația plăcută. M-a trezit o bătaie pe umăr.

– Will! am suspinat când m-am trezit suficient încât să-l recunosc pe fratele meu preferat.

– Hei, micuțo, ce faci aici? m-a întrebat el, zâmbind ușor, deși i se vedea clar îngrijorarea în ochi.

M-am rostogolit de pe o parte pe alta și am căscat în liniște, acoperindu-mi gura. M-am cuibărit și mai mult în plapumă și abia după o vreme am observat că eram întinsă de-a curmezișul patului. Nu știu dacă adormisem așa sau dacă mă deplasasem în somn.

– Am adormit, am răspuns eu nevinovată, dându-mi părul la o parte din ochi.

Will a zâmbit și mai larg.

– E timpul să luăm cina. S-a făcut târziu.

– Dar am luat micul-dejun cu puțin timp în urmă.

Mi-am încruntat sprâncenele, însă Will mi-a fluturat ceasul prin fața ochilor: limbile lui arătau clar ora optsprezece.

– Din câte știu, nu ai mâncat prea mult.

Asta mi-a amintit de conversația de dimineață cu fratele meu cel mai mare.

– Will, Vince vrea să mă oblige să fac școala acasă și îmi interzice să merg la fundație... m-am plâns deznădăjduită.

Will a deschis gura și a închis-o imediat, apoi s-a așezat pe marginea patului și s-a uitat la mine.

– Știu că-ți pare rău, a suspinat el. Dar nici nu ai idee cât de speriați am fost cu toții. Cât de speriat a fost Vince. Parfumul ăla... Hailie... Și asta chiar în casa noastră, chiar sub nasul nostru. Lui Vince i-ar plăcea să te închidă într-un castel chiar acum și să pună opt balauri de pază. Unii care scuișă foc.

„Probabil mai degrabă cinci“, m-am gândit eu.

Mi-am pironit privirile în tavan. Atât de multe gânduri îmi clocoteau în cap, încât tânjeam după golul care era acolo când dormeam.

– Întotdeauna mi-am dorit să fiu o prințesă... am spus cu o voce plată.

– Dar ești o prințesă, a răspuns el cu un zâmbet și o sclipire caldă în frumoșii lui ochi albaștri. Și ești prea importantă pentru noi, ca să riscăm să-ți pierzi viața.

Am închis ochii și acum eram eu cea care suspina.

– Will, o să mă plictisesc!

Fratele meu a răs copios și s-a ridicat, întinzându-mi mâna.

– O să stăm și în cap ca să ne asigurăm că asta nu se va întâmpla, a promis el, apoi am deschis ochii și, încă neîncrezătoare, am început să mă târăsc afară din plapumă și i-am strâns mâna. L-am lăsat să mă îmbrățișeze, dar deodată am simțit cum mă pătrunde frigul.

– Pot să-ți iau puloverul? am întrebat fără nicio jenă, știind că Will nu mă va refuza.

Am avut dreptate. Mi-a zâmbit afectuos și și-a dat jos puloverul maro cu o mișcare rapidă. Mi l-am tras peste cap. Mi-am strecurat bucuroasă brațele în mâneci. M-am simțit imediat mai bine și îmi era mai cald. Iar puloverul mirosea minunat a Will.

Ne-am îndreptat împreună spre bucătărie, unde l-am văzut pe Shane care ședea deja la masă. Se zgâia în telefon și mânca înghețată din cutie. Când m-a văzut, a lăsat lingura jos și a împins scaunul de lângă el, lovindu-l ușor și invitându-mă să mă așez acolo. M-a întrebat dacă sunt bine, iar eu am zâmbit puțin tristă. Și-a pus mâna pe partea laterală a capului meu și m-a tras la piept, făcându-mă să ajung într-o poziție foarte inconfortabilă. Am oftat, dar nu am încercat deloc să mă îndepărtez, căci am apreciat încercarea lui de a-mi arăta tandrețe.

Apoi am început să mănânc supa de dovleac, dar m-am întrerupt brusc când în bucătărie a intrat Dylan. Era îmbrăcat într-o bluză neagră, mulată, cu un semn alb mic pe partea stângă a pieptului și avea și pantaloni tot negri. Era uriaș. A scuturat din cap ca să scape de părul care îi cădea în ochi, când privirile i s-au oprit asupra mea și fața i-a încremenit. Îmi venea foarte greu să cred că ieri seară brațele lui mă învăluiseră cu atâta grijă. Dylan stătea vizavi de mine și de Shane. Când vigilența gemenilor a slăbit pentru o clipă, s-a întins peste masă și a luat cutia de înghețată.

– Hoții! a răcnit Shane și s-a aplecat să-și recupereze desertul, dar acesta era prea departe.

Dylan, lingând fără jenă lingura, l-a obligat pe Shane să se ridice și să înconjoare masa ca să-i smulgă prada. Nu a reușit fără o încăierare și, în mod normal, probabil că aș fi răs în hohote văzându-i așa, dar nu și astăzi.

– Controlează-te, a mormăit Tony.

Tocmai intrase și el în bucătărie și își luase o doză de cola din frigider. De asemenea, mi-a aruncat o privire mai lungă, pe care am evitat-o cu abilitate. Will a plecat curând, nu înainte de a-mi cere să mănânc tot, iar eu știam că cei trei dobermani care stăteau cu mine vor avea grijă de asta, așa că m-am străduit să fiu o surioară bine-crescută și mi-am golit farfuria. În plus, îmi era foarte foame. Am mâncat liniștită în compania băieților care discutau. În timp ce puneam farfuria în mașina de spălat vase, Tony a râgâit puternic și Dylan mi s-a adresat direct pentru prima dată astăzi.

– Ei, unde te duci, fetițo?

M-am întors cu un oftat.

– Unde aș putea să mă duc? am întrebat resemnată. În dormitor sau în sufragerie? Hm, o decizie dificilă, într-adevăr. În dormitor mă pot întinde pe pat, dar în sufragerie este un televizor. Va trebui să mă mai gândesc la asta.

Nu intenționasem să răspund atât de ironic, dar eram iritată și obosită, așa că nu m-am controlat. Shane a chicotit, Dylan a ridicat o sprânceană și Tony a râgâit din nou.

M-am întors iar și am dat să plec, dar și de data asta Dylan m-a oprit.

– Mișcați-vă fundurile, le-a spus el celorlalți frați. Mergem să o ajutăm pe micuța noastră Hailie să se înviezeze.

Și ne-am dus la poligon.